

DE SET EN SET

El no de Marías

Imma Merino

Periodista

Després del lamentable espectacle en què Mario Vargas Llosa va recollir el premi Llibertat de la FAES (com lliga aquesta fundació amb la llibertat?) en una cerimònia de mòmies vivents (i de les que manen) amb un discurs d'Aznar que pot figurar en la història universal de la infàmia, el rebuig de Javier Marías al Premio Nacional de Narrativa, concedit per *Los enamoramientos*, va arribar com un gest de dignitat, d'honestedat i de coherència: l'escriptor, de fet, havia declarat repetidament que no acceptaria cap guardó oficial. Tant és així que, desestimant en conseqüència diverses invitacions d'organismes oficials, ho va decidir i ho va començar a dir des de l'any 1995 i, per tant, al final de l'últim mandat feli-pista. Marías va perseverar en la idea i en la pràctica durant els governs d'Aznar i de Zapatero. D'aquí, és creïble la seva advertència que també hauria rebutjat el premi si els socialistes manessin. Tanmateix, explicant al Círculo de Bellas Artes el perquè de la seva negativa, Marías va reconèixer que la política cultural de l'actual govern espanyol el reafirma en la seva decisió prèvia: poc abans va escriure en un article que, amb les retallades a la cultura, el PP s'equipara al franquisme.

Tanmateix, Marcos Giralt Torrente, que l'any passat va rebre el mateix premi, ha apuntat un parell d'ombres pel que fa al no de Marías: ho lamenta perquè, per sobre dels partits en el govern, hi ha un jurat que decideix amb independència un dels pocs premis que no estan subjectes a interessos editorials, i també perquè, si haguessin sabut de la negativa, el finalista s'hauria endut el premi amb igual mereixement. Marías, però, feia temps que avisava. Les representants del govern, sense vot, van dir que el que l'escriptor no acceptava eren només viatges pagats per l'administració. Potser es pensaven que, a l'hora de la veritat, no diria que no. Es van equivocar.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Crec que ja no me'ls crec

■ Votaré els qui facin de l'N-II una carretera digna, entre Girona i Figueres, per exemple. Coses concretes, que no són pas interessos mesquins, si-nó exemple del que hi ha al cor. A mi no m'enganyaran més... ni els de Madrid, que, des del 1714, només duen els diners que deuen a Catalunya quan s'acosten eleccions (mirin la ministra Alonso, recentment, i ja veuran els del PP en les properes setmanes, que ens intentaran afalagar per comprar vots) ni els de La Caixa, que diuen que –pels interessos que tenen en les autopistes– han frenat que m'arreglin l'N-II.

Com que cada dia he de suportar tractors que van a 40 km/h, milers de cotxes i camions i perills constants, votaré els qui pensin en el país. Però no m'enganyaran pas, perquè m'he tornat llest, com vostès. Els tenim ben espantats, eh? La gallineta està dient que no els vol pondre més ous i ara afalaguen i amenacen a la vegada! I volen trencar-nos: siguem decidits. He estat a Madrid fa pocs dies. L'N-II fins a Guadalajara té sis carrils (tres en cada sentit) i menys trànsit que Girona-Figueres. Què hi diu el PP que es diu "català"? Els sembla just? Els sembla lògic? Per què? Ah! I de peatge, també en tenen, l'R-2 i altres (buides, és clar!), i volen que els les paguem...: vergonya.

XAVIER SERRA BESALÚ
Girona

Vols rasants

■ No són habituals els vols rasants que es produeixen en algunes poblacions catalanes. A les Espanyes creuen que és una paranoia nostra, que són uns exercicis dins la normalitat de funcionament de l'exèrcit de l'aire. Aquí saben que això no és cert, com tantes altres mentides i insults recurrents que fa segles que ens endossen. Tot res-

Avions en vol rasant

■ Recordo amb plaer una visita que vaig fer a l'antiga Iugoslàvia abans que hi esclatés la guerra. Potser perquè no vaig visitar tot el país, em va semblar un lloc agradableíssim, i en broma deia sempre que, si un dia em perdien, em busquessin per allí. Recordo especialment Eslovènia i una part de Croàcia, i mai m'hagués imaginat que aquella gent pogués arribar on va arribar posteriorment. És evident que tenia moltes llacunes en els meus coneixements d'història dels Balcans.

Serveixi això d'introducció per parlar d'uns fets que la situació catalana actual m'ha fet recordar, i es tracta dels primers dies de partició d'aquell país.

El cas és que una de les primeres notícies que vàrem tenir aquí sobre el fet que alguna cosa important estava passant allí, va ser la informació dels vols rasants sobre Eslovènia d'avions de l'exèrcit serbi. (A Iugoslàvia es parlaven molts idiomes, però em sembla recordar que l'exèrcit parlava serbi).

El fet és que Eslovènia va resistir pacíficament totes les provocacions i molt aviat va deixar de ser Iugoslava. Les altres repúbliques es varen embolicar en diversos conflictes interètnics i varen acabar com veiem ara.

Cal destacar, en qualsevol cas, que Eslovènia ja forma part de la UE, i al país matriu de Iugoslàvia (Sèrbia) encara no l'han acceptat ni com a candidat a la unió.

Valgui això d'avís als que des de l'Espanya castellana amenacen amb l'expulsió de Catalunya de la UE. Si la separació és traumàtica, poden ser ells els expulsats.

JAUME RODÓ I DE LA MUELA. Barcelona

pon a una maniobra pretesament intimidadora, perquè en aquests moments d'il·lusió sobiranista socialment transversal, des de Madrid no poden pair el camí que hem iniciat, de manera pacífica, democràtica i majoritària cap a l'estat propi dins d'Europa.

L'any 1976, viatjant per Alemanya amb d'altres amics estudiants, tot fent càmping sentíem sovint el soroll eixordador dels caces nord-americans fent vols rasants quan sortien de les seves bases en territori teutó. El nostre astorament contrastava amb la serenitat que mostraven els rostres dels ciutadans de la zona. Vam preguntar un parell de vegades el motiu dels vols rasants i de l'endimoniament brunzit que feien. La resposta va ser similar en tots dos casos: "Ja hi estem acostumat. Ho fan per recordar-

nos qui mana realment." Doncs això...

SALVADOR DOMÈNECH
St. Quirze del Vallès (Vallès Occ.)

Les farmàcies donem les gràcies als ciutadans

■ El 25 d'octubre les farmàcies catalanes vam dir prou amb un tancament patronal perquè els impagaments de la Generalitat i les mesures de retallada dels últims anys estan portant molts establiments a la ruïna. Un 12% estaven obertes per oferir el servei mínim i, tot i que les persianes estaven abaixades, molts érem a dins avançant feina, de manera que vam poder comprovar l'actitud que va provocar la nostra acció. Una actitud que des de la nostra organització volem agrair. Ens satisfà

que una mesura impopular com ho és un tancament, que va afectar el servei que habitualment prestem al ciutadà, fos acollida per la majoria amb tanta comprensió. Això demostra que hem aconseguit entre tots que la societat sigui conscient del punt crític en què es troba el nostre col·lectiu, i que s'està posant en risc el futur de moltes farmàcies però, sobretot, el dret de la població a la seva medicació, que n'és la defensa més important de la jornada del 25 d'octubre.

JOSEP ESTEVE, president de la Federació d'Associacions de Farmàcies de Catalunya (Fefac) Barcelona

Canvi horari d'hivern

■ Arran d'un article escrit pel senyor Sala i Martín, voldria explicar amb un cas pràctic i particular com nosaltres a casa (al contrari del que diu el govern) no estalviem energia amb l'entrada en vigor del nou horari d'hivern. A casa, a les vuit del matí ja som fora, és a dir, tota activitat lumínica apagada (ens llevem a les sis i tanquem els llums a les vuit). A la tarda els primers que arriben ho fan a un quart de sis (si no hi ha extraescolars); a l'hivern sense el canvi d'horari no obrim els llums fins a les sis o dos quarts de set, la tarda és més llarga. Ara amb el nou horari al matí estarem igual, però a la tarda obrirem els llums abans (multipliquin-ho per totes les llars de Catalunya). Per tant, més consum a les llars, i ara que volen tornar a apujar les tarifes de la llum serà un "estalvi molt bo" per a les famílies. A la feina ni notaran el canvi d'horari ni l'estalvi, perquè per treballar sempre obres el llum, si no t'hi veus. Sr. Sala i Martín, l'article és de fa dos anys i ja ho veu, ni cas. Quan siguem independents s'ho miraran millor?

CONRAD FONT
Sabadell

EN
SÍSIF



Jordi Soler

